

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

САБОР АРХИСТРАТИГА МИХАИЛА И СВИХ СИЛА БЕСТЕЛЕСНИХ - АРАНЏЕЛОВДАН

Лк. 10, 16 - 21; зч. 51; Јев. 2, 2 - 10. зч. 305.

*свештеномученик Тадеј (Усијенски)
НА САБОР БЕСТЕЛЕСНИХ СИЛА*

Ако тако често помињемо Христа, молимо се Мајци Божјој и светитељима, да ли су Анђели Божији мање присутни у нашим молитвеним сећањима? Ми их се сећамо само онда када их спомиње света Црква, а у остало време их већина од нас не спомиње и ретко им се обраћамо у молитвама.

А из Речи Божје видимо да анђели непрестано служе нашем спасењу заједно са светим људима, па се чак више радују и брину за њега него сами људи.

Христос се рађа, и уместо људи, који нису препознали време када је Спаситељ дошао к њима, који чак нису ни примили онога који „својима дође“ (Јн. 1, 11), Анђели славослове рођеног Богомладенца чудесном песмом, коју и ми сада са духовним страхопоштовањем понављамо: „Слава на висини Богу, и на земљи мир, међу људима добра воља“.

Крштава се Христос и након

крштења побеђује ђавола у пустињи, опет не видимо људе који би помагали Христу, искушаваном у Његовом подвигу; уместо људи који су касније, желећи да подражавају Христовом подвигу, масовно одлазили у пустињу, сада поново једино Анђели служе Христу (Мк. 1, 13).

Христос страда у Гетсиманском врту, док Његова душа тугује до смрти и он се моли до крвавог зноја, опет око њега нема људи који деле његову тугу, само га Анђели бодре (Лк. 22, 43); чак и најближи ученици, Петар, Јаков и Јован, спавају тврдим сном, по речима старозаветног псалмопојца о Христу: „Увреду очекиваше душа моја и муку; и очекивах сажаљивача, и не беше (га), и тешиатеља, и не нађох (га)“ (Пс. 68, 21). Истина, Петар жели да подигне мач у заштиту Христа, када је дошло време да буде предан у руке грешника, али Христос, који је пострадао од људи, није тражио

Лакше је узићи на релативно нижи ниво, у лествици постојања, на чијем врху је Сами Господ у слави.

Можда ће неко рећи: шта ће нам помоћ Анђела, када имамо Самог Христа Бога, Његову Пречисту Матер, Богородицу, часнију од Херувима и неупоредиво славнију од Серафима? Зар они нису свесилни и зар нам не могу помоћи? Зар је недовољна помоћ Христа који се обукао у наше тело да би и Сам био искушан и помагао нама који смо искушавани (Јевр. 2, 18; 4, 15)?

Да, али Христос се јавио у нашем телу ради тога да би, снисходећи нам, тиме нас следствено лакше узвео на висину небеског Анђеоског живљења. Он зато није ни остао на земљи у телу, већ се вазнео, да и ми „мислимо о оно-

сник Царства Небеског (1Кор. 15, 44, 50). Дакле и живот Исуса Христа у телу на земљи, као и Мајке Божје, напомињу нам како је неопходно стремити општењу са анђеоским светом. Свакако да је Христос моћан да нам помогне, али спасавајући бића, обдарена слободом, не уводи их насилно у Своје Царство, него хоће да они употребе и силе своје слободне воље да би ушли у њега, да би сами, узајамно помажући једни другима у овим силама, садејствовали изграђивању Небеског Царства. А како се управљати у овој борби за Царство Христово без учешћа најувизишеније и јаче војске небеских сила?

Чешће и силније призивајмо помоћ Анђела, да би се у заједници са њима наш дух олакшао од

Б ура коју Европа данас жање заиста је небивала. Тешко је наћи израза да се опише у целости та бура. Јер је она захватила сам корен душе човечје, па је ударила по породици, по граду и селу, по школама нижим и вишим, по књижевности, по уметности, по политици, по друштвеном строју, по међународним односима, по пријатељству, по човечности, по стиду, по чедности, по светитељству и херојству као идеалу хришћанском, по свим вредностима.

свешти владика Николај

ме што је горе, а не што је на земљи“ (Кол. 3, 2). И Мајка Божија је након смрти вазнесена са телом ка Своме Сину и Богу „у небесна и Наднебесна“, а у време живота на земљи, живећи у храму и припремајући се да постане сместилиште Бога невидљивог, није ли боравила у друштву Анђела? Сећајмо се да „тело и крв“ не могу да наследе Царство Божије и да ће се наше тело након васкрсења изменити, постаће „духовно“, да би постало сауче-

телесних страсти које нас чине отежалим и вуку нас ка земљи, да би се слично лакше било привучено сличним на висину, да би смо се довољно укрепили и одржали на тој висини и да гледајући горе не би смо били повучени у бездан, где су горчином сопственог отрова страсти упали демони и људи који су им се уподобили.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

такву помоћ, имајући могућност да се избави, имајући „више од дванаест легиона анђела“ (Мт. 26, 51 – 53).

И сведоци Његовог славног васкрсења били су једино Анђели, они благовесте о васкрсењу ученицима који су се разбежали од страха и заборавили све Његове речи.

А како су тек непрестана и превасходна деловања Анђела у нашим животима! Јер они истрајно желе да „завире“ (1Пет. 1: 12) у тајну нашег спасења, они као чувари окружују свакога од „малих овијех“, радују се због сваког грешника који се каје, више него због деведесет и девет праведника, који немају потребу

заблуделу овцу – људски род и сјединио је са Анђелима, попуњавајући људима саборе Анђела, отпале заједно са сатаном. И ето, без обзира на тако блиско и непрестано учешће Анђела на делу нашег спасења, испуњено тако великом и брижном љубављу, ми их тако мало поштујемо. Ипак, света Црква нам непрестано напомиње о њима. Не само да је данашњи светли празник, као и друге празнике нарочито посветила прослављању небеских сила, већ нам и свакога дана предлаже различите молитве Анђелима, сваки понедељак нарочито посвећује њиховом прослављању и искању њиховог молитвеног заступништва. Очи-

Завист ослепљује човека. Она га тера да мисли да је преграда између њега и Бога или између њега или ма каквих материјалних и духовних добара други човек, и да ће, када тај човек буде склоњен, све препреке да ишчезну. Уствари све стоји другачије – човек, по правилу циљ не достиже због сопствене кривице, а не због кривице другог. Завидљивац мисли постоји само једно место и да то место треба да припадне њему, а не његовом конкуренту. Уствари, на земљи постоји место за сваког човека, и свако може да реализује свој потенцијал – и духовни, и професионални и људски. И ако га ми не остваримо из ма каквих разлога, то су разлози у нама самима, а не у другим људима.

еп. Иларион (Алфејев)

за покајањем; за њих Господ устројава трпезу духовног весеља (Лк. 15: 6 – 7, 23, 32), као за Своје најближе пријатеље, када неко од људи, слично блудном сину из јеванђелске приче, мртав беше и оживе, изгубљен беше и нађе се. Од њих Господ жели да састави једну Цркву са нама, земаљску и небеску, да нас начини пријатељима и сажителјима Анђела. Ради тога је и сишао на земљу, да би на раме Своје узео

гледно, будући да смо тела, већином уперујемо своје телесне очи, прикивамо очи самога срца само за приземно и видљиво; због тога заборављамо на небеске бестелесне силе и готово да уопште не молимо њихово молитвено заступништво и помоћ, коју су они као слуге спремни да нам дају, заборављајући своју небеску величанственост и славу.

Али како само велику штету нашем духовном животу доноси

то што ми тако ретко улазимо у духовно заједничарење са небеским Анђелима. Јер за човека који стално живи у низинама, испуњеним штетним испарењима, неопходно је да се са времена на време пресели на висине са чистим планинским ваздухом, чак се лечење болести често и састоји једино у томе, да човека пошаљу да удише здравији и чистији ваздух.

Ми живимо у доњој земљи приземних, животних страсти, удишемо њихова штетна, отровна испарења, често се усмеравајући ка низинама и безднима греха и како нам је само неоп-

духовно опевајмо Господа!“ Зато су свети угодници Божји у своме уму увек представљали анђеоски начи живота као савршени образац подражавања и на самом делу су им се уподобљавали, постајући „анђели у телу“.

А како је тек неопходна помоћ Анђела у борби са духовима злобе! Јер ова борба „није против тела и крви“ (Еф. 6, 12), односно не са немоћним људима попут нас, већ са од нас силнијим и покваренијим духовима злобе, који су увек и на сваки начин спремни да нам невидљиво науде. Како пак, не прибећи помоћи небеских сила на челу са њиховим

Слушај брате. Без искушења и туговања не можемо да се спасимо. Али не треба да се бринемо, нити да слабимо у вери, зато што ђаво сада свирепије напада људе, него што је то раније чинио, зато што зна да је још мало преостало времена његовој власти над савременим светом. Молимо се Богу, трпимо и сећајмо се речи Господњих који је рекао да ће бити са нама до краја векова. Не бисмо смели да очајавамо када се нађемо у искушењима, зато што нас Он не оставља.

сџарац Пајсије (Олару)

ходно да чешће удишемо горњи, небески ваздух чисте светости, којом Анђели непрестано дишу. И не само то, јер ми, обложени тешким, лењивим, немоћним и подложном страстима телом, тако смо слаби, тако побеђивани телесним страстима, да без борбе уступамо сваком налету страсти на наше душе. Анђели пак имају велику духовну снагу, веома су покретни на добро, лако долазе тамо где очекују њихову помоћ! И стога је заиста неопходно чешће им узносити молитве које предлаже света Црква: „Поревнујмо Анђелском животу и мисли уперимо ка висини и с њима

Архистратигом, кроз кога је чак и сами сатана свргнут с неба као муња (уп. Лк. 10, 18)? Тешко нам је да директно узиђемо на ту неизмерну духовну висину, на којој пребива сами Бог, првоначална Светлост, а ето, Господ је створио Анђеле, „другу светлост“, пројављујући их као посреднике, међу ниво, коме нам је далеко лакше да се приближимо, будући да и ми носимо образ Божји. Анђели су свакако духовна бића, али су ипак створени и ближи нама, и нама телеснима је лакше да подражавамо њима него непосредно Самоме Богу, Свесавршеном, Најчистијем Духу.